HOOFDSTUK 1

Na een onrustige nacht is Mette al vroeg wakker. Ze is wel vier keer opgestaan om toch nog iets in haar koffer te stoppen. Haar eigen tandpasta, speldjes voor in haar haren, en natuurlijk haar reisdagboek. Suf dat ze dat bijna vergeten was! Om halfzeven houdt ze het niet meer uit en gaat zachtjes naar beneden. Ze zet een kopje thee en smeert voor zichzelf een beschuitje met hagelslag. Eenmaal in de kamer kruipt ze in de grote rode loveseat die voor het raam staat.
Terwijl ze naar buiten staart, denkt ze aan de reis die ze vandaag gaat maken. Over een paar uurtjes vliegt ze naar China, samen met haar moeder die stewardess is. Ze kreeg deze reis van haar ouders cadeau op haar twaalfde verjaardag. Maar ze hoeft gelukkig niet alleen. Terwijl haar moeder werkt, kan zij heerlijk achterover leunen in haar vliegtuigstoel en volop genieten van haar eigen ontdekkingsreis door de wereld. Top! Te gek voor woorden! Super!
Van haar jongere broertje Bas had ze het reisdagboek gekregen met een coole omslag, om alle belevenissen in op te schrijven. Hij was eerst wel een beetje jaloers, maar als hij twaalf jaar is, mag hij ook met mama mee. Zover is het nog niet. Bas is pas zeven. Hij is wel vaker een beetje jaloers op

Vanaf twaalf jaar mag je met je vader of moeder die vliegt mee op reis als hij/zij moet werken.

haar. Als hij haar wil plagen zegt hij dat zij wordt voorgetrokken, omdat zij geadopteerd is en hij niet. Dat is natuurlijk niet eerlijk, want papa en mama houden van hen allebei evenveel. Dat weet Mette zeker. Zij kwam als baby'tje uit Kenia toen Bas nog lang niet geboren was. Vijf jaar later werd mama onverwacht zwanger en werd Bas geboren.

Boven hoort ze gestommel. Dat zal Bas zijn. Hij is altijd vroeger uit bed dan zij, maar vandaag heeft zij gewonnen. De deur kraakt als Bas hem open doet.
'Hé, wat doe jij hier al?' zegt hij als hij de deur verder openzwaait. 'En wat heb je daar?'
'Ik kon niet meer slapen en ik heb een beschuitje. Wil jij er ook een?' Mette is in een prima bui en daar maakt Bas graag gebruik van.
'Maar niet met hagelslag, dat lust ik niet. Doe maar muisjes.'
Even later zitten ze samen in de loveseat met ieder een Nintendo in de hand, beschuitje ernaast en een kopje thee binnen handbereik.
'Zullen we Mariocarten?' stelt Bas voor.
'Zometeen, eerst dit even afmaken.'
Ze vergeten de tijd en schrikken op als de kamerdeur weer opengaat en papa verbaasd de kamer in kijkt.
'Zo, zo, ik heb gisteravond zeker niet genoeg slaapzand in jullie ogen gestrooid. Als jullie nog maar even stil zijn. Mama moet echt wat langer slapen, want het is laat melden vandaag.'
'We zijn toch stil?' Bas begrijpt het niet.

Melden betekent dat je als je gaat werken als steward of stewardess je paspoort door een soort scanner haalt. Die weet op welke vlucht, dus op welke reis, je bent ingedeeld en dan krijg je je papieren. Dan ga je je koffer wegbrengen. Die komt op een speciaal karretje te staan en wordt later aan boord van het vliegtuig gebracht.

‘Papa bedoelt dat we mama nog even uit moeten laten slapen, omdat ze erg laat moet beginnen met werken.’
‘Precies. Jij kunt aan boord waarschijnlijk wel even slapen, Met, maar mama niet. En mama wil natuurlijk superfit zijn om samen met jou allerlei dingen te gaan doen.’
Mette en Bas knikken dat ze het begrepen hebben. Ze houden zich stil en buigen zich over Mariocart. Lekker dat het vakantie is, want dan mogen ze wat langer Nintendoën dan normaal. Ze horen dat papa in de keuken zijn ontbijt klaarmaakt, zijn lunchtrommel inpakt en een kopje thee inschenkt. Hij komt nog even naast Mette zitten. Aan het begin van de middag zal ze al naar Schiphol vertrekken.

Papa slaat z'n arm om Mette heen.
'Mette, als mama moe is, dan moet ze echt even gaan slapen, hoor. Maak haar niet helemaal gek met je woeste plannen. Heb je alles wat je nodig hebt in de kleine koffer gepakt?'
'Ja pap, natuurlijk pap, daar hebben we het gisteren toch al over gehad?'
Papa is altijd zo bezorgd als het om mama gaat. Daar word je zo moe van! En mama is altijd bezorgd over haar en over Bas. Zo blijf je bezig.
Papa geeft haar vijf dikke kussen.
'Voor elke dag één, lieverd,' zegt hij.
'Ik ook.' Bas leunt al voorover.
'Dikke kus voor m'n kerel. Tot vanmiddag, manneke. Ik haal je om vijf uur op bij Kalle en dan gaan wij samen een feestje bouwen. Een mannenfeestje.'
'Eten we dan ook pizza vanavond, pap? Voor het mannenfeest?'
'En dan morgen pannenkoeken, zeker? We doen de boodschappen wel samen, oké? Mette, grote dochter van me, heel veel plezier in het verre Peking. Wie weet wat voor avonturen je daar gaat beleven!'
Papa heeft inmiddels z'n jas aangetrokken. Het is 's morgens nog een beetje frisjes, maar het is ook nog maar mei. Later zal de zon wel gaan schijnen, net als in Peking.
Ze zien papa op de fiets springen, hij gaat op weg naar het station.
Mette slaat de Nintendo dicht.

‘Ik ga nog even naar boven. Effe mijn koffer checken.’
Ze laat de kamerdeur achter zich dichtvallen en stommelt naar boven. Ze heeft de kleine KLM-koffer van haar moeder gekregen, om haar kleding en spulletjes in te stoppen. Mama heeft zelf natuurlijk de grote voor haar eigen kleding.
Dan komt mama’s hoofd om het hoekje van Mettes kamer.
‘Niet te veel meenemen, hoor,’ waarschuwt mama. ‘Omdat we in China gaan shoppen, moet je wel wat ruimte overhouden. Nu ga ik nog even proberen verder te slapen. Doe je zachtjes?’
Mette vindt het prima. Wat ze ook gaan doen, het lijkt haar allemaal cool en spannend. Alleen de reis al: ze stapt om half vijf in het vliegtuig, moet negen uur vliegen om er te komen en is dan om acht uur ’s morgens in Peking. Rara, hoe kan dat? Mama kan het wel honderd keer uitleggen, maar het tijdsverschil blijft iets heel raars. Als het hier midden in de nacht is, is het in Peking alweer ochtend! Morgen zal ze het allemaal merken.
Ze klapt de kleine koffer dicht, zet het cijferslot op ooo en holderdeboldert ermee naar beneden. Oeps, denkt ze onderaan de trap, dat had ik wel even zachter kunnen doen. Ze hoopt maar dat mama er doorheen geslapen heeft.

Tijdsverschil blijft iets heel raars. Als het in Nederland midden in de nacht is, is het in Peking alweer ochtend. China ligt zeven uur voor op de tijd in Nederland (in de zomer zes uur).

HOOFDSTUK 2

Een instapkaart heb je nodig om aan boord van het vliegtuig een zitplaats te krijgen. Op de instapkaart staat onder andere je stoelnummer.

Op Schiphol is het een drukte van belang. Mette let goed op dat ze haar moeder niet uit het oog verliest, want ze zou met geen mogelijkheid de weg terug kunnen vinden. Allemaal mensen in verschillende uniformen, heel veel balies en rijen mensen met koffers.
Mama brengt haar tot de incheckbalie en wacht tot Mette haar instapkaart heeft gekregen. Daarna mag Mette mee naar het bemanningencentrum. Omdat het de eerste keer is dat Mette alleen reist, mag ze later met de bemanning meelopen als ze naar het vliegtuig gaan.
'Goed opletten hoe je het moet doen,' zegt mama, 'dan kun je het de volgende keer alleen.'

Joepie, een volgende keer! denkt Mette. Dat betekent dat ze nog vaker mee mag. Het leven is zo slecht nog niet! Stel je voor dat ze nog in Kenia woonde en niet was geadopteerd. Dan zou ze mooi niet mee kunnen naar Peking, of waar dan ook. Dan zat ze misschien ergens in een hutje in een sloppenwijk, of in een weeshuis, of misschien moest ze al wel werken.
Een paar jaar geleden waren ze op vakantie geweest in Kenia. Bas was nog maar een peuter en bleef bij opa en oma logeren. Ze weet er niet zoveel meer van. Ze was toen acht jaar en het leukste wat ze zich nog weet te herinneren was de speeltuin van 'haar' weeshuis. Het was natuurlijk niet zo'n speeltuin als thuis, maar het was wel heel leuk om met de kinderen uit het weeshuis te spelen. Ze zou daar wel een vriendin willen hebben om mee te e-mailen of te hyven.
Terwijl Mette dagdroomt, vordert de rij waarin ze staan maar langzaam. Als ze eindelijk aan de beurt is, laat ze trots haar paspoort zien aan de grondstewardess.
'Waar ga je heen?' vraagt ze aan Mette.
'Ik ga met mijn moeder mee naar Peking.'
'O ja, ik zie het al, je gaat IPB-en,' zegt de stewardess terwijl ze door het paspoort bladert en het ticket bekijkt. 'Weet je wat dat betekent?'
Mette knikt. 'Dat is de afkorting van Indien Plaats Beschikbaar,' zegt ze zelfverzekerd, 'en het betekent dat je alleen mee mag als er plaats is.'
De grondstewardess kijkt haar ondeugend aan. 'Dan wil je zeker graag weten of je wel mee kunt?'

IPB (spreek uit: IePeeBee) reizen. Het is een afkorting voor 'Indien Plaats Beschikbaar'. Als je werkt voor een luchtvaartmaatschappij mag je iemand tegen een hoge korting als passagier meenemen, maar alleen als er stoelen vrij zijn. Als het vliegtuig vol zit, kun je dus niet mee en mag je het een andere keer weer proberen.

De 'business class' is in een vliegtuig de plek waar vaak de rijkere mensen zitten, want zo'n ticket kost heel veel geld. Maar je krijgt er wel veel voor terug: luxe stoelen, veel beenruimte en lekker eten. Vooral op een lange (nacht)vlucht is het fijn om van de stoel bijna een bed te kunnen maken om te slapen.

Mette kijkt verschrikt naar mama. 'Gisteren zei je nog dat er genoeg lege stoelen waren!'
'Ja, maar dat was gisteren. Er kunnen een heleboel mensen bijgekomen zijn. Maar het zal vast wel goedkomen. Lach maar eens vriendelijk naar die mevrouw.'
'Het lijkt vol in de *economy class*,' zegt de grondstewardess. 'Maar ik zal nog eens verder kijken, misschien is er nog een stoel vrij in de *business class*.'
Mette wordt helemaal zenuwachtig. En dat is ze normaal niet zo snel. Ze ziet altijd wel een oplossing. Maar nu kan ze niets verzinnen. Ze kijkt nog eens naar de stewardess.
'Tja Mette, dat is het risico van IPB-en!' De grondstewardess geeft Mettes moeder een knipoog. Mette ziet het.
'Ja hoor, leuk zijn jullie,' bromt ze. 'Mij een beetje voor de gek houden.'
'Hier is je instapkaart,' zegt de grondstewardess lachend. 'Goed bewaren, hoor! Je zit zowaar in de *business class*, bij de chique mensen. Stoel nummer 78A, dat is bij het raampje, op de tweede verdieping, vlakbij de keuken en de stewardessen. Veel plezier en de groetjes aan de muur.'
Groeten aan de muur? denkt Mette. O ja, de Chinese Muur natuurlijk. De muur die duizenden kilometers door China loopt en die ze zeker zullen bezoeken.

In het bemanningencentrum krioelt het van de stewards en stewardessen. Mette wacht geduldig en kijkt om zich heen. De mensen met een pet

op zijn meestal de piloten, weet Mette. Hier is ze al zo vaak geweest. Toen ze nog niet naar school ging, mocht ze altijd met papa mee om mama op te halen. Nu gaat ze na de zomer al naar de middelbare school.
Ze weet niet precies hoe oud ze is, omdat ze na haar geboorte als vondelingetje in een ziekenhuis in Nairobi werd gebracht en achtergelaten. Ze woog toen nog niet eens een kilo. Ze kan dus ook best een dagje of wat ouder zijn. Eerst vond ze dat maar een raar verhaal. Nu begrijpt ze het beter. Vorig jaar vroeg ze of ze haar verjaardag daarom

op twee dagen mocht vieren. Met dubbele cadeautjes natuurlijk! Papa en mama vonden het grappig bedacht en ze kreeg inderdaad twee verjaardagskaarten, maar daar bleef het bij.
Ah, daar is mama alweer. Ze moest haar zakgeld voor deze reis nog uit de geldautomaat halen. Effe pinnen, en klaar.
Mama stopt het geld in haar portemonnee. 'Kom, ik ga je voorstellen aan de pursers.'
Samen nemen ze de roltrap naar boven. Er staan allemaal tafeltjes bij elkaar. Op elke tafel staat een kaartje met een nummer. Dat zijn de vluchtnummers. Die van hen is 873.
Mama loopt zelfverzekerd naar de tafel.
'Hé, wat leuk, Rolf, ik had niet gezien dat jij de purser was vandaag, wat een prettige verrassing.'
Ze geeft de man zomaar drie zoenen. Dat doen ze hier sowieso heel snel, dat zoenen. Mama zegt dat dit er een beetje bij hoort. Mette vindt het maar raar. Papa zoent zijn collega's nooit, echt nooit. Misschien alleen als er iemand jarig is, maar dat weet ze niet zeker.
Mama steekt haar hand uit naar de andere purser, Marjolein.
'Dit is Mette.' Mama schuift Mette voorzichtig naar voren. 'Ze gaat vandaag voor het eerst IPB met mij mee.'
'Joh, wat spannend,' zegt Rolf. 'En wat gaan jullie doen in China?'
'Shoppen zeker?' oppert Marjolein enthousiast.
'Ja,' zegt mama, 'maar ook culturele bezoekjes, hoor. We willen naar de Chinese Muur en naar de

Stewards en stewardessen krijgen elke reis zakgeld van de KLM om tijdens hun verblijf in het buitenland eten en drinken te kopen. Dat ontvang je via een speciale geldautomaat die in het bemanningencentrum staat.

Verboden Stad. We hebben gelukkig bijna drie dagen. Heerlijk.'
'Tjonge, jij boft maar met zo'n moeder, Mette.'
'Niks hoor,' zegt mama. 'Ik bof met zo'n dochter. Ik ben zo blij dat we haar hebben gekregen.'
'Ik ben een cadeautje, zegt mama altijd.' Mette weet precies wat haar moeder wil zeggen.
'Zo is het. Een groot cadeau! En nu gaan we lekker genieten. Mette, als jij hier op een bankje gaat zitten, dan haal ik je over een halfuurtje weer op.'
Mette zwaait nog even naar mama die zich nu echt gaat voorbereiden op de reis. Dan pakt ze haar Nintendo met sudoku's en buigt zich over de cijfers en de lege vakjes. Nog even en dan is ze echt op weg.